

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/24/2015
Identifikačné číslo spisu:	2513010656
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:2513010656.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 24. júna 2015 v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Štefana Harabina a JUDr. Viliama Dohňanského v trestnej veci obvineného Y. W. a spol. pre prečin ublíženia na zdraví spolupáchateľstvom podľa §§ 20, 156 ods. 1 zák. č. 300/2005 Z.z. v znení účinnom do 14.12.2008 v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva spolupáchateľstvom podľa §§ 20, 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 2T 139/2013, o dovolaní Generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To 48/2014 z 12. júna 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie Generálneho prokurátora Slovenskej republiky o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Piešťany uznesením sp. zn. 2T 139/2013-314 z 15. apríla 2014 rozhodol, že podľa § 241 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (zák. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov, ďalej len „Tr. por.“) s poukazom na § 215 ods. 1 písm. d/ Tr. por. a § 9 ods. 1 písm. a/ Tr. por., zastavuje trestné stíhanie obvinených Y. W., Q. W. a X. V. pre prečin ublíženia na zdraví spolupáchateľstvom podľa §§ 20, 156 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. v znení účinnom do 14. decembra 2008 (ďalej len „Tr. zák.“) v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva spolupáchateľstvom podľa §§ 20, 364 ods. 1 písm. a/ Tr.zák., ktorého sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že:

dňa 6.9.2008 v čase okolo 00.20 hod. v obci J. na ulici L., pred barom Barinka, obv. Y. W. pristúpil k I. V. a päťou ho udrel do tváre, v dôsledku čoho I. V. spadol na zem, kde ho obv. Q. W. a obv. X. V. kopali nohami po hlave ako aj celom tele, pričom obv. Y. W. následne pristúpil k O. J. a tohto päťou udrel do pravej časti tváre, v dôsledku úderu spadol na zem, kde ho obv. Y. W. udieral plastovou bandaskou a kopal po hlave a po celom tele, obvinení svojim konaním spôsobili I. V. otras mozgu ľahkého stupňa, zlomeninu nosnej kosti bez posunu, zlomeninu 5. rebra vpravo bez posunu, pomliaždenie hrudníka dolnej pravej časti, pomliaždenie mihalníc a periokulárnych štruktúr a očných guľí obojstranne, opuch a krvácanie do mihalníc oboch očí, krvácanie podbulbárnu spojovku oboch očí, ktoré zranenia si vyžiadali odôvodnenú dobu liečenia 29 dní

a

O. J. spôsobili otras mozgu ľahkého stupňa, pomliaždenie a krvnú podliatinu pravého oka so zakrvácaním pod spojovkou pravého oka, pomliaždenie pravej spánkovej oblasti, pomliaždenie pravej dolnej časti hrudníka, pomliaždenie pravej driekovej oblasti a pravej obličky, pomliaždenie a oderky nosa, tržnú ranu ľavého ucha, podvrtnutie krčnej chrbtice, ktoré zranenia si vyžiadali odôvodnenú dobu liečenia 24 dní,

pretože trestné stíhanie je neprípustné, nakoľko je premlčané. Súd prvého stupňa podľa § 281 ods. 3 Tr. por. per analogiam, odkázal poškodených s ich nárokmi na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti rozhodnutiu okresného súdu podal sťažnosť okresný prokurátor.

Krajský súd v Trnave uznesením, sp. zn. 6To 48/2014-331, z 12. júna 2014 podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť okresného prokurátora zamietol, pretože nebola dôvodná.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave podal dovolanie Generálny prokurátor Slovenskej republiky z dôvodov podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. s tým, že rozhodnutím krajského súdu bol porušený zákon v ustanovení § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a v konaní, ktoré mu predchádzalo v ustanoveniach §§ 241 ods. 1 písm. c/., 215 ods. 1 písm. d/ Tr. por. a v ustanovení § 87 ods. 1 písm. e/, ods. 2 písm. e/ Tr. zák. v prospech obvinených. Dovolateľ opätovne opísal skutočnosti známe z uznesení okresného i krajského súdu s tým, že nesúhlasí s rozhodnutím súdov o premlčaní trestného stíhania. Vysvetľuje, kedy dochádza k prerušeniu premlčacej lehoty. Všeobecnému súdu neprináleží hodnotiť, či rozhodnutie o prerušení trestného stíhania vydaného policajtom v prípravnom konaní bolo vydané zákonne a dôvodne, najmä ak takéto rozhodnutie je právoplatné a vykonateľné, s právnymi účinkami z neho vyplývajúcimi, a nebolo zrušené. Neprináleží mu posudzovať, či a ktoré dôkazy vykonané v trestnom konaní postačovali na vydanie rozhodnutia o vznesení obvinenia, pretože na jeho vydanie je oprávnený len orgán činný v trestnom konaní, nie súd. Nedošlo k premlčaniu trestného stíhania, pretože od spáchania skutku, t. j. od 6. septembra 2008, až do vydania uznesenia o vznesení obvinenia t. j. 18. júna 2012, nedošlo k uplynutiu premlčacej doby trestného stíhania, a to v dôsledku právoplatného uznesenia povereného príslušníka PZ Obvodného oddelenia PZ Piešťany sp.zn. ORP-413/PN-TT-2008 zo 6. mája 2010, ktorým podľa § 228 ods. 2 písm. a/ Tr. por. prerušil trestné stíhanie pre prečiny ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 zák. Tr. zák. a výtržníctva v zmysle § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., čím došlo k spočívaniu plynutia premlčacej doby trestného stíhania.

Navrhuje, aby dovolací súd podľa §§ 386 ods. 1, 386 ods. 2, § 388 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona v ustanoveniach, o ktoré sa dôvod dovolania opiera, zrušil uznesenie Krajského súdu v Trnave (nesprávne je uvedené aj „Žilina“) sp. zn. 6To 48/2014-331 z 12. júna 2014 a prikázal Krajskému súdu v Trnave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu generálneho prokurátora sa vyjadrila obhajkyňa obvineného X. V. Mgr. Zuzana Jedličková. Rozhodnutie súdu tak prvého ako i druhého stupňa o zastavení trestného stíhania obvinených, považuje za zákonné a správne. Konštatovala, že prerušenie trestného stíhania uznesením ČVS: ORP-413/PN-TT-2008 zo 6. mája 2010 bolo v štádiu trestného stíhania vedeného „vo veci“, teda pred vznesením obvinenia obvineným, ktorí v čase prerušenia trestného stíhania vystupovali v procesnej pozícii svedkov. Uznesenie o prerušení trestného stíhania im nebolo doručované (resp. o jeho vydaní ani nemali vedomosť), neboli oprávnení podať proti nemu opravný prostriedok ani domáhať sa preskúmania jeho zákonnosti resp. preskúmania postupu policajta a ďalších orgánov činných v trestnom konaní. Aj preto je odôvodnené, aby súdy preverovali, či rozhodnutie o prerušení trestného stíhania bolo vydané v súlade s Trestným poriadkom a či je zákonné. Opačný postup znamená protiprávne predĺženie času, počas ktorého možno osobu trestne stíhať a uplatniť voči nej trestnú zodpovednosť a porušovať i práva obvinených.

Najvyšší súd, ako súd dovolací zistil, že dovolanie (§§ 368 ods. 1, 369 ods. 2 písm. a/, 370 ods. 1, 3 Tr. por.) je prípustné, bolo podané oprávneným procesným subjektom, v zákonom stanovenej lehote a na príslušnom súde. V dovolaní musí byť ďalej uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napadané tak, aby

bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytýkajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Dovolací súd dospel k záveru, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike aj inštitút sťažnosti. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

Pri premlčaní trestného stíhania zaniká trestná zodpovednosť páchatel'a trestného činu uplynutím doby stanovenej zákonom. Dôvody premlčania sú predovšetkým hmotnoprávne, pretože uplynutím času postupne slabne, až úplne zaniká potreba trestnoprávnej reakcie na trestný čin, a to ako z hľadiska generálnej prevencie (napr. na trestný čin sa zabúda, negatívne ovplyvnenie spoločenského vedomia mizne a trestnosť činu sa znižuje), tak i z hľadiska prevencie individuálnej (u páchatel'a, ktorý nespáchal ďalší trestný čin rovnako alebo prísnejšie trestný, sa predpokladá pozitívna zmena jeho osoby, ktorá rovnako prestala byť pre spoločnosť nebezpečnou). K týmto dôvodom potom podporne pristupujú i dôvody procesné, ktoré spočívajú v ťažkostiach pri dokazovaní spojených s tým, že uplynutím času sa oslabuje sila dôkazných prostriedkov (napr. svedkovia zabúdajú) alebo nemožno takýto dôkaz vôbec zabezpečiť a vykonať. Ďalší dôvod možno vidieť i v tom, aby orgány činné v trestnom konaní boli stimulované k potrebnej aktivite pri plnení svojho poslania a k urýchleniu trestného konania.

Nelogicky a zmätočne vyznieva konštatácia generálneho prokurátora v dovolaní, že súdu neprináleží hodnotiť, či rozhodnutie o prerušení trestného stíhania vydané policajtom v prípravnom konaní bolo vydané zákonne a dôvodne. Takýto názor nutne a legitímne vyvoláva otázku, prečo potom generálny prokurátor podáva dovolanie na súd za účelom napravenia stavu, keď tvrdí, že súdy nemajú právomoc skúmať a kontrolovať konanie, ktoré napadnutým uzneseniam súdov predchádzalo? Už krajský súd, v súlade so zákonom vyjadruje, že na základe sťažnosti okresného prokurátora preskúmal v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia.

V zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou. Čl. 154c ods.1 Ústavy hovorí, že medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V tejto spojitosti už len na doplnenie treba upozorniť na zmysel čl. 6 ods. 1 Dohovoru, podľa ktorého výraz „rozhodnutie o obvinení“ znamená, že musí byť k dispozícii určitá forma súdnej kontroly, a to aj tam, kde majú dôležitú úlohu zohrávať orgány polície, resp. prokuratúry, a že v danej veci musí byť prijaté konečné, záväzné a záverečné rozhodnutie.

Existencia Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj jeho kontrolných orgánov, osobitne Európskej komisie pre ľudské práva a Európskeho súdu pre ľudské práva, predstavuje jeden z najvýznamnejších mechanizmov, ktorým Rada Európy zabezpečuje vysokú úroveň ochrany ľudských práv vo svojich členských štátoch.

Najvyšší súd uzatvára, že záver generálneho prokurátora o nemožnosti súdu hodnotiť, či rozhodnutie o prerušení trestného stíhania vydané policajtom v prípravnom konaní bolo zákonné, je evidentne v rozpore s čl. 6 ods. 1 Dohovoru a je výrazom tzv. Výšinského modelu nazerania na úlohu a postavenie prokuratúry v trestnom konaní.

Nie je možné nezvýrazniť, že účel práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy, ktorým je predovšetkým odstránenie stavu právnej neistoty obvineného, sa aj v prípravnom konaní sleduje konaním a rozhodovaním príslušných orgánov v primeranej lehote. Pri posudzovaní postupu orgánov činných v prípravnom konaní nie je úlohou súdov nahradzovať ich činnosť a určovať, aký optimálnejší postup v konaní trestná vec obvineného vyžadovala. Úlohou súdov je zistiť, či konkrétny postup týchto orgánov nie je z hľadiska naplnenia práva obvineného na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy svojvoľný alebo zjavne nedôvodný. Za zbytočný prieťah v konaní možno považovať dobu nečinnosti alebo zjavnej neefektívnej činnosti príslušného orgánu pri napĺňaní účelu Trestného poriadku, predovšetkým požiadavky, aby trestné činy boli náležite zistené.

Kritérium „primeranej lehoty“ je subjektívnym pojmom, ktorý sa môže odlišovať podľa toho, či ide o civilnú alebo trestnú vec. V súvislosti s trestnými vecami, Európsky súd pre ľudské práva stanovil, že lehota plynie od „oficiálneho oznámenia doručeného príslušným orgánom jednotlivcovi, ktoré obsahuje tvrdenie, že spáchal trestný čin“. Nemožno teda prerušiť premlčaciu dobu obvyčajným „blanketným“ zahájením trestného stíhania /tak, ako tomu bolo v danom prípade - trestné stíhanie začaté len „vo veci“/, ak nie je dostatočne overené, či bol trestný čin spáchaný alebo či ho spáchala určitá osoba konkretizovaná dostatočným spôsobom. Určitosť je pritom potrebné posudzovať nielen vo vzťahu k páchatelovi (podozrivému) trestného činu, ale tiež vo vzťahu k obsahu úkonu samého. Ak nenapĺňa úkon dostatočne znak určitosti, nemožno mu prisúdiť charakter úkonu, ktorého dôsledkom je prerušenie behu premlčacej lehoty.

Posúdenie kritéria „primeranej lehoty“, podľa najvyššieho súdu vyžaduje implicitne i hodnotenie zložitosti daného prípadu, spôsob, akým orgány prerokúvali záležitosť, ako i zvláštne okolnosti odôvodňujúce prieťahy v konaní. Preto skutočnosť, či určitý úkon smeruje k trestnému stíhaniu páchatel'a alebo nie, je nutné posudzovať podľa konkrétnych okolností, za akých bol úkon vykonaný a nielen podľa druhu úkonu. V posudzovanej veci je nevyhnutné otázku plynutia premlčacej lehoty vyhodnotiť konformným výkladom v zmysle ústavných zásad, že účinky spočívania premlčacej doby nastávajú iba v prípade, pokiaľ je trestné stíhanie vedené proti konkrétnej osobe, v štádiu po vznesení obvinenia. Je vylúčené vzťahovať príslušné ustanovenie aj na prípady, kedy bolo vedené trestné stíhanie iba „vo veci“, nakoľko by tým nepochybne stratila zmysel samotná podstata inštitútu premlčania trestného stíhania a tým aj premlčanie trestnej zodpovednosti páchatel'a a bolo by to v hrubom rozpore s princípmi právnej istoty a základnými zásadami trestnej politiky štátu, ktoré neoddeliteľne patria ku znakom právneho štátu, ak by účinky spočívania premlčacej doby vyvolávalo aj prerušenie trestného stíhania „vo veci“. Súčasťou právnej istoty je aj právo osoby, voči ktorej sa v premlčacej lehote orgánom činným v trestnom konaní nepodari vyvodiť trestnú zodpovednosť za spáchanie trestného činu, dosiahnuť po jej uplynutí zánik trestnej zodpovednosti za taký čin.

V tomto smere je preto legítimne sa zaoberať právnou istotou, predvídateľnosťou a hlavne celkovou harmonizáciou rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, vrátane súdov a dôvery procesných strán v trestnom konaní v akty orgánov verejnej moci. Bez tejto dôvery nie je výkon verejnej moci v demokratickom štáte možný, resp. je veľmi nákladný. Dôvera je esenciálnou a funkčnou podmienkou výkonu demokratickej verejnej moci, a preto je nutné dôveru v akty verejnej moci chrániť, a tak i „orgány právneho štátu“ chrániace individuálne ľudské práva a slobody majú ústavnú povinnosť premýšľať o dôsledkoch svojich rozhodnutí, zohľadňovať svoj predchádzajúci postup. Dôvera v rozhodovanie štátnych orgánov patrí medzi základné mimoprávne atribúty právneho štátu. Orgány verejnej moci musia prihliadať na to, aké očakávanie svojim postupom a činnosťou vyvolajú. Súdny sú povinné dbať o celkovú harmonizáciu rozhodnutí. Prezentovanie opačného postupu, ako niečoho bežného, nepochybne podryva ideu spravodlivosti.

Možno preto uzavrieť, že keď orgány činné v trestnom konaní, vrátane súdov komplikujú konanie napr. ich bezúčelným prerušovaním, resp. akceptovaním takejto praxe orgánov činných v prípravnom konaní súdmi, sa súdy vzdávajú od *raison d'être* svojej ústavne zakotvenej existencie, ktorou sa má práve umožniť čo najspravodlivejší a najefektívnejší prechod právam a ochrane spravodlivosti.

Inštitút dovolania nemôže a nesmie nahrádzať neplnenie si základných povinností dozorujúceho prokurátora.

Úkony v prípravnom konaní boli nasledovné:

- skutok sa mal stať 06.09.2008;
- uznesením z 29.10.2008 poverený príslušník PZ začal trestné stíhanie „vo veci“ podľa § 199 ods. 1 Tr.por.;
- uznesením zo 06.05.2010 bolo trestné stíhanie prerušené, nakoľko svedok-poškodený I. V. sa dlhodobo zdržiava mimo územia SR;
- uznesením z 27.09.2011 bolo rozhodnuté o pokračovaní v trestnom stíhaní, nakoľko dňa 09.09.2011 pominuli dôvody prerušenia trestného stíhania;
- uznesením z 18.06.2012 bolo obvineným vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Tr.por.

Z vyjadreného vyplýva, že časové rezervy medzi jednotlivými úkonmi, pri tak „jednoduchom trestnom čine“ - prečine, sú zarážajúco neprimerane dlhé. Premlčacia doba začala plynúť 6. septembra 2008 a skončila 6. septembra 2011. Obvineným bolo vznesené obvinenie až 18. júna 2012, hoci dôvody na vznesenie obvinenia všetkým trom obvineným, boli zjavne prítomné už skôr.

Podľa názoru najvyššieho súdu, pokiaľ by si základné povinnosti dozorujúci prokurátor riadne plnil, nedošlo by k zbytočným prieťahom v rozsahu viac ako 16 mesiacov prerušením trestného stíhania.

Uvedený prieťah je aj v evidentnom rozpore s ustanoveniami §§ 199 ods. 1, 201 ods. 2, 3, 203 ods. 1 písm. c/, 2, 206 ods. 1 Tr. por., podľa ktorých policajt začne trestné stíhanie bez meškania, najneskôr však do 30 dní od prijatia trestného oznámenia. Policajt postupuje vo vyšetrovaní alebo v skrátanom vyšetrovaní tak, aby čo najrýchlejšie zadovážil podklady na objasnenie skutku v rozsahu potrebnom na posúdenie prípadu a zaistenie páchatel'a trestného činu. Policajt vykonáva všetky úkony samostatne a je povinný ich vykonať v súlade so zákonom a včas. Skrátané vyšetrovanie treba skončiť spravidla do dvoch mesiacov od vznesenia obvinenia. Prokurátor môže policajtovi pokynom zmeniť rozsah úkonov, ktoré majú byť ešte vykonané, alebo vo veci nariadiť vyšetrovanie. Ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia Dozor prokurátora nad postupom policajta v danom prípade absolútne zlyhal, v dôsledku čoho došlo k neopodstatneným prieťahom, ktoré sa snažil prostredníctvom sťažnostného a dovolacieho konania zhojiť. Súdny preto dôvodne týmto opravným prostriedkom nevyhoveli. Argumentácia prokurátora, že súdy nemôžu preskúmať rozhodnutia orgánov činných v prípravnom konaní je absolútne neakceptovateľná, pretože pri tomto výklade zákona by súd musel svoje rozhodnutie založiť na nezákonnosti, čo je v rozpore s požiadavkou spravodlivého procesu.

Najvyšší súd tak, ako i súdy nižšieho stupňa zvažoval, či pre rozhodnutie o prerušení trestného stíhania uvedeného „vo veci“ skutočne existovali dôvody stanovené zákonom. Poškodený I. V. počas výsluchu na Obvodnom oddelení PZ SR v Piešťanoch 26. mája 2013 na konkrétne otázky odpovedal, že v roku 2010 v zahraničí nepracoval, bol len na týždenných turnusoch v rámci Slovenska, čo nebolo sústavne, a že nezdržoval sa v roku 2011 mimo miesta trvalého bydliska.

S poukazom aj na čl. 23 ods. 1, 2 Ústavy sloboda pohybu a pobytu sa zaručuje. Každý, kto sa oprávnenne zdržiava na území Slovenskej republiky, má právo toto územie slobodne opustiť.

V súvislosti s vnútropolitickými i medzinárodnými zmenami, ktoré nastali od roku 1989, sa podstatne

zmenilo chápanie „neoprávnenosti“ pobytu obyvateľa Slovenskej republiky v cudzine. Tomu nakoniec zodpovedá i čl. 15 Charty základných práv Európskej únie, podľa ktorého každý občan Únie si môže slobodne hľadať zamestnanie, pracovať, usadiť sa a poskytovať služby v ktoromkoľvek členskom štáte. Vzhľadom k tomu by nebolo možné jednoznačne stanoviť, či je pobyt svedka v cudzine, neoprávnený, keď k tomu žiadne formálne povolenie nepotrebuje (okrem platných cestovných dokladov; pobyt v cudzine bez platného cestovného dokladu je síce priestupkom, ale nestáva sa tým neoprávneným pobytom). V zmysle logického výkladu nie je možné urobiť záver, že krátkodobý pobyt svedka v cudzine spôsobuje zastavenie, resp. spočívanie premlčacej doby, teda jej nezapočítanie do premlčacej doby, ako na to správne poukázal, vo svojich písomných dôvodoch okresný súd, s čím sa v celom rozsahu stotožňuje i dovolací súd.

Neuniklo pozornosti dovolacieho súdu, že dovolateľ predkladá dovolaciemu súdu vlastné hodnotenie vykonaných úkonov, pričom sa v dovolaní nezaoberal podstatou veci, ktorou argumentoval súd prvého stupňa, pokiaľ analyzoval premlčanie, z pohľadu začatia trestného stíhania „vo veci“ a začatia „proti osobe“. Tomuto problému sa zjavne vyhol. V súvislosti so stanoviskom dovolateľa k záverom krajského súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia, dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 371 ods. 7 Tr. por., podľa ktorého dovolanie proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Najvyšší súd nezistil naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., a preto podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie generálneho prokurátora na neverejnom zasadnutí odmietol, keďže sa stotožnil s názorom súdu prvého i druhého stupňa.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.